

Nüüd näab ka tedda meie silm,
Mis Sinna vötnud seada:
Et rahwas tölleb, lähhäb süt,
Üks leikus ja üks surma-niit,
Käib ühhest aastast teise.

Kül mõdalainud aasta sees,
On mitto tunnud nälga
Ja sõnud saggest silma-wees,
Mis seisab alles völga! —
Mill' sawad rahwas aßuma
Ja sedda völga taßuma,
Saab Loja heldus näitma.

Ei jõua meie ommaest väest
Kül sedda mitte tehha,
Kui abbi tulleb Jäsa käest,
Siis same sedda nahha;
Kui pat on esmalt pesletud,
Kül saab siis völgi ka selletud,
Ja muist jo sell'gi aastal.

Kes Loja mõtte suggawust
Vöib urida siin läbbi:

Kül rahwas teggi wiggadust,
Ja saatise siiski abbi,
Et hulgat väljarändajad
Ja wargad, petjad, risujad,
Ei furnud mitte nälga!

Üks Jummal ellab iggawest,
Oh rahwas! usso sedda,
Sest pallo Tedda süddamest,
Ja vähendab so hädda;
Ja ütleb: „Hüa appi mind,
„Kül hädda sees siis aitan sind
„Ni ellus, cui ka surmas!“

„Kui agga osled holeto
„Ja teed weel ikka kurja,
„Ring ellad ni, fui meleto
„Siis lähhäd töest nurja:
„So ihho tunneb waewa siin
„Ja teises ellus põrgo piin
„On wimaks sinno oösa!“

Kas Jummalal on hea meel,
Et rahwas nenda müslab